

også selv om dette måtte være ekstraordinært dyrt.

Vi i Det Konservative Folkeparti ser frem til det nye danmarkskort. Vi ser frem til, at borgeren ikke længere skal være kastebold mellem to systemer. Vi ser frem til, at kommunerne får mulighed for at lave en mere helhedsorienteret indsats for borgerne. Men indtil vi når så langt, bakker vi fuldt og helt op om en fortsættelse af overvågningen af grundtaksområdet i den nuværende model.

Vi kan derfor støtte forslaget.

Villy Søvnal (SF):

Det er vigtigt at erindre om, at når vi taler grundtaks, så diskuterer vi de mest udsatte sociale grupper, vi har i det her samfund. Vi diskuterer anbringelse af børn; vi diskuterer misbrugere; vi diskuterer sindslidende; vi diskuterer hjemløshed; vi diskuterer handicappede – altså alle dem, som er kronjuvelerne, om man så må sige, i dansk sociallovgivning.

Det, der er forslag om her, er, at man viderefører overvågningen på grundtaksområdet, og det synes vi der er meget brug for, og derfor kan vi støtte forslaget.

Hvis man tænker på ordet overvågning og overvejer, hvor det ord har indgået i de sidste 4-5 år i den danske politiske debat, kan jeg komme i tanke om tre områder. Vi har brugt det i forbindelse med kogalskab; vi har brugt det i forbindelse med Østrigsagen, da Jörg Haider støttede den østrigske regering; og så har vi brugt det i forbindelse med grundtakssten. Det siger noget om, hvor farligt stof det er vi har med at gøre; det siger noget om risiciene i det her.

Hvis man læste de regionale indmeldinger om, hvad konsekvensen har været af grundtaksmodellen, så var der tre gennemgående svar. Det ene svar var, at det havde medført mere bureaukrati, altså midler, der i stedet for at blive brugt til at hjælpe mennesker, der havde problemer på de nævnte områder, bliver brugt til, at man sidder og forhandler priser mellem kommuner og amter og bruger tid til at sagsbehandle sager meget længe. Så det var det ene resultat.

Det andet resultat var, at man havde fået indsnævret valgmulighederne. Der var ikke så mange valg for den handicappede, som der var inden introduktionen af grundtaksmodellen. Det er jo ganske interessant, at for de opretstående diskuterer vi frit valg, mens den del af befolkningen, der har det største hjælpebehov, oplever

deres valgmuligheder blive indsnævret. Jeg synes, det er ganske sigende for den nuværende regerings måde at tænke på, at der er mennesker, der er omfattet af det frie valg og får udvidet deres frie valg, og så er der mennesker, som virkelig har brug for meget hjælp, og der er påpegnings fra de regionale udvalg, at deres valgmuligheder indsnævres.

Kl. 11.25

Den tredje konsekvens, der er gennemgående i de svar, vi så, er, at fra man søger om et tilbud, til man får sit tilbud, er der stadig længere ventetid.

Det vil sige, at de mennesker, der har aller mest brug for hjælp, de handicappede, de udsatte børn, de sindslidende, de hjemløse, oplever bureaukrati, stigende sagsbehandlingstider og indsnævrede valgmuligheder.

Så kan man sige, at jamen nu er det jo alt sammen en mellemstation, for om lidt hedder det den nye struktur. Løser det ikke de her problemer? Nej, tværtimod. Jeg ved ikke, om regeringen er færdig med sine overvejelser om, hvornår staten skal medfinansiere de dyre sociale sager, men det kan socialministeren måske svare på.

Men det, der er grundtanken i den nye struktur, er, at de dyre sager skal kommunerne have den fulde finansiering af. Jeg synes bare, at Folketinget skal prøve at overveje, hvad man tror det har af konsekvens, i det øjeblik man sidder med en dyr sag til 800.000 kr., enten en anbringelse af et barn eller et meget handicappet menneske, hvor kommunerne fremover skal have den fulde finansiering.

Der vil blive et pres af et hidtil uset omfang i retning af at finde en discountløsning for den multihandicappede eller for det meget udsatte barn. Vi vil lave et økonomisk pres, der aldrig nogen sinde har været så stærkt, i retning af, at de her børn ikke får de tilbud, de har brug for, i retning af, at den handicappede får det billigste tilbud overhovedet, medmindre man anerkender, at det her kan man ikke, og det er måske det, der ligger i formuleringen om, at så kan man vende tilbage til grundtakssten. Men det vil sige, at der i så fald vil gå en årrække, hvor man vil eksperimentere med de mest udsatte grupper, vi overhovedet har i det her samfund. Jeg gentager bare, at de sindslidende, de misbrugende, de hjemløse, de mest udsatte børn og de handicappede skal deltage i et eksperiment, der hedder: Går det her, eller går det ikke?

Jeg vil godt sige, at det synes jeg er uhørt. Jeg synes, at det er en uhørt mangel på omhu over